

Уводно излагање - образложење циљева Удружења

Основни циљ Центра, кога данас оснивамо, јесте борба против демонизације и сатанизације Срба, тако што ћемо истином, истинитим и провјерљивим чињеницама, документима и изградом саопштења, рифлета, брошура, монографија, књига и осталих штампаних и аудио-визуелних садржаја негирати и разбијати лажи и манипулације о Србима уопште, а посебно о њиховом учешћу и улози у ратовима деведесетих година прошлог вијека на подручју бивше Југославије, са посебним акцентом на Сарајевско ратиште, на подручје некадашњег Града Сарајева.

Други циљ Центра је да резултати, производи и идеје његовог рада буду на располагању републичким институцијама, организацијама и појединцима који се баве истим или сличним темама: Академија наука Републике Српске, Универзитетима, Републичком центру за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих, Невладиним организацијама које су произашле из рата, Институцијама Града Источно Сарајево, општинама Града Источног Сарајева и посебно за Спомен капелу погинулим борцима Републике Српске Града Источно Сарајево, Вељине, Музеј Града Источно Сарајева и Музеј одбрамбено-отаџбинског рата Града Источно Сарајево и на крају домаћој и свјетској јавности.

Појединци и неке институције из неколико држава су преко стотину тридесет година, градиле слику о Србима и српски народ сврстали у ред агресивних, нецивилизованих, злочиначких народа, према којима је свако насиље и лаж дозвољено и легитимно. На ту вјешто изрежирану лаж Запада о Србима као предодређеним кривцима, лако је било да се окаче нове суптилније лажи које се производе у домаћим радионицама отцјепљених југословенских република. Они који су се отцјепили, тврде да су њихове војне формације "настале на темељима оружаних група изворних, аутентичних бранитеља народа и домовине", те су као такве, а и политике која стоји иза њих, водиле "праведне, општенородне и ослободилачке ратове", а супротна страна, тј. српска страна, водила је "агресивне, освајачке и неправедне ратове". Други а не они, Срби су правили злочине, а они су невини, па се данас зато суди Србима, а не њима. Чињенице, разумије се, указују на нешто сасвим друго. Истина о ратним злочинима је нешто комплекснија, и није једино истина оно што се сервира из извора наших непријатеља, који су утемељени на пресудама неправедних и пристрасних судова. И ми морамо све чинити да и ми судском истином о свим догађајима дођемо до правде за српски народ, стално имајући на уму да судска истина није потпуна истина о догађајима из рата.

Центар има задатак сакупљања информација, чињеница, аргумента о стварној садржини и карактеру (шире околности, актери, токови и исход) одбрамбено-ослободилачког рата у Босни и Херцеговини 1992.-1996. године, са тежиштем на

Сарајевско ратиште и да такве аргументоване истине представљамо домаћој и међународној јавности: Град Сарајево није опкољен он је подјељен по границама национаних територија, па дупло опкољен; нема агресије јер нису у њој учествовали странци него Срби који су рођени и који су у Граду Сарајеву живјели и 1992. године, па је то грађански рат; није само Војска Републике Српске запосјела брда са којих су гранатирани град, како се свијету приказује, подаци показују да је више висова, брда и планина запосјела Армија Босне и Херцеговине и одатле гранатирала урбане дијелове града гдје су одувijek живјели Срби; није само Војска Републике Српске Срби чинили ратне злочине него су их чинили и припадници Армије Босне и Херцеговине, и то су још страшнији и монструознији ратни злочини што се може видјети на примјерима силовања, клања, спаљивања и убијања дјеце, снајперским метком и гранатама, које су починили припадници Армије БиХ и други појединци или групе.

То је пут, начин и средство да се супростављамо вјештим манипулацијама које долазе из вана и које се у бројним бошњачким такозваним невладиним организацијама, и другим институцијама даље разрађују, препакују и сервирају, како би се домаће босанско-херцеговачко а и свјетско јавно мњење припремило, да без жеље за проверавањем чињеница, прихвати лаж за истину, то јест апсолутну српску кривицу за разорни грађански рат у Босни и Херцеговини. Бошњаци на обиљежавањима значајних догађаја из рата говоре и на меморијалима пишу да су злочине починили српски агресори, српски злочинци или четници, а нама не дозвољавају да на меморијалима споменицима напишемо да се ту десио ратни злочин или да ту леже Срби жртве ратног злочина, него нас приморавају да пишемо да ту леже жртве ратних догађаја или ратних дешавања, и наравно на све начине нас спрачавају да одржавамо комеморације на мјестима злочина гдје су страдали Срби.

Сви ми, данас овдје присутни, који смо свако на свој начин учествовали у одбрамбено-ослободилачком рату и у изградњи Републике Српске, имамо људску и националну обавезу да стваралачки, организовано радимо на чувању и показивању, у нашим музејима и меморијалима, најсвјетлије историјске догађаје, институције и организације, људе, материјалну и духовну културу из историје нашег народа са подручја бившег Града Сарајева и да тако мотивишемо и обавежемо и нашу дјецу и унуке да наставе тај свети национални посао. Исто тако важан задатак је борба свим дозвољеним средствима против негирања идентитета Срба као изворног, аутохтоног и вишевијековног народа, и спречавање системског и организованог уништавања свих трагова нашег постојања на просторима Босне и Херцеговине, са посебним акцентом на подручје некадашњег Града Сарајева. Подсјећам вас, вас који сте живи свједоци понашање актуелних власти, друштвених група и појединаца на подручјима на којима су Срби живјели до јуче у заједничкој држави и били већина, а данас су дискриминисана мањина:

у Хртваској, Црној Гори, Македонији и на подручју Косова, којима се негирају или уништавају сви идентитети: историја, вјера, језик, култура (књижевност, умјетност) материјална и духовна добра, традиција и обичаји српског народа. Близу је Кантон Сарајево, гдје је на дјелу негирање идентитета Срба и уништавање свих наших трагова на просторима Града Сарајева гдје су Срби вијековима живјели и зато морамо прво: радити на истраживању, сакупљању, обради и објављивању демографских информација о распореду насељености и кретању српског становништва на подручјима некадашњег Града Сарајева и друго: изучавати и његовати историју, језик, вјеру, језик, књижевност, умјетност, традицију и обичаје српског народа, и активно, перманентно радити на конзервирању, чувању и документовању свих материјалних и духовних доказа нашег постојања на овом подручју.

Пратићемо и подржавати и учествовати у свим сличним активностима ентитетских, градских и општинских институција, активностима Српске Православне Цркве, и других институција и невладиних организација, друштвених група и појединаца који раде на реализацији истих или сличних циљева које ћемо данас ми овдје усвојити, с посебним акцентом да за те наше заједничке активности добијемо моралну у материјалну подршку у новцу и свим документима и информацијама са којима располажу, од институција, организација и од што више Срба, ма гдје живјели, јер је све ово што ми желимо радити и њихов је истински људски и национални интерес.

Морамо радити и на заштити људских права и слобода, праћењу и објављивању информација о стању људских права (с акцентом на националним, вјерским, политичким, социјалним, економским и културним правима) Срба и њихових институција и организација, који живе на територији Федерације Босне и Херцеговине, посебно оних који живе на подручју Кантона Сарајево који јесу и требају бити наши савезници у раду на нашим програмским циљевима, и који су у партнерству са нама живи чувари српског идентитета.

Крајње је вријеме да се ми Срби ујединимо око ових идеја, циљева и активности нашег Центра, да заборавимо на све врсте подјела, легитимних и нелегитимних и да се свакодневно, перманентно, ефективно и ефикасно, заједно са други српским институцијама, организацијама и појединцима супростављамо свим свјетским, бошњачким и хрватским институцијама и појединцима, који нас Србе, покушавају приказати и представити ружним, злим, прљавим, дивљим, нецивилизованим и геноцидним народом.

И на крају са великим задовољством желим са вама подијелити ово размишљање проф. др. Милоша Ковића, који у тексту „ОДГОВОР НА НАПАД СДА НА ХАНДКЕА И КУСТУРИЦУ: Стрела је (опет) одапета., које је објављено на порталу *Искра*, 11. децембра

2019. године. „Нобелова награда, додељена Петеру Хандкеу, весник је новог доба. Сви смо то очекивали већ после Златних палми и свих осталих признања, додељених Емиру Кустурици. Он је, приликом доделе награде у Стокхолму, седео у првом реду. Тиме је историјска правда, симболички и суштински, у потпуности задовољена. За нас и у наше име, уосталом, одавно говоре и други великани светског значаја – Чомски, Солжењицин, Пинтер, Дилан... Сада, после церемоније у Стокхолму, знамо и видимо: свет се мења. Лед се топи. Лаж се распада. Оне који на тој лажи паразитирају, живе у њој, за њу и од ње, ухватила је паника, која је сада прерасла у хистерију. Ми им, свакако, дугујемо захвалност јер су се, поводом Хандкеа, огласили и, баш као 1914-1918, 1941-1945, 1991-1999, на страни окупатора, постројили у бојне редове. Јер, Срби су наиван народ. Брзо заборављају и воле да праштају. Добро је и драгоцено да се, с времена на време, за своје добро, тек толико да би преживели, подсети на то ко су им непријатељи.“

А наш брат Дарко Ристов Ђого пише ових дана: „Ово су времена искушења, када је кукавички ћутати. Само уз Цркву, уз благослов Божији, уз Светитеље. Како чинили, тако нам Бог помагао. Какви били, такве нас унуци памтили.“

У Источном Сарајеву, 16. јануара 2020. године

мр.сц. Душан Шеховац, професор